

piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

52 เอิร์ตซ์...กลิ่นเสียงที่ไม่มีใครได้ยิน

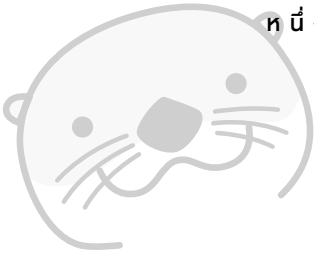
52ヘルツのクジラたち

มาจิตะ ไชโนะโกะ

เจียน

หนึ่งฤทัย ปราดเปรียว

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“ฉันดูแลสวนทุกวันอย่างเคยไม่ได้

เลยใช้เวลาแต่ละวันนอนกลางวันหรืออ่านหนังสือตรงชานบ้าน

เหม่อมองทะเลซึ่งดูขมุกขมัวจากสายฝน”

- มาจิตะ ไชโนะโกะ

หนังสือคุณภาพ
โดยออร์บิเตอร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หากถามว่าวาฬน้ำลึกสองเฮิร์ตซ์คืออะไร มันก็คือวาฬเพียงตัวเดียวในโลกที่ส่งเสียงด้วยคลื่นความถี่สูงจนวาฬตัวอื่น ๆ ไม่ได้ยิน มันไม่อาจติดต่อกับวาฬตัวไหนบนโลกนี้ได้ จึงไม่มีทั้งฝูง ไม่มีทั้งเพื่อน และไม่มีทั้งคู่ครอง ในทางกลับกัน วาฬตัวอื่น ๆ ก็ไม่รับรู้ถึงการมีอยู่ของมันด้วยเช่นกัน

เราเชื่อว่าหลาย ๆ คนต่างเคยมีช่วงเวลาที่ยุ่สึกว่าตัวเองเหงาเปล่าเปลี่ยว ไร้เพื่อนฝูง ไร้คนเข้าใจเหมือนวาฬตัวนี้ บางคนอาจยอมแพ้และเลิกที่จะเลิกเปล่งเสียงไปแล้ว ในขณะที่บางคนยังคงกอดความหวังเล็กๆ ว่าจะได้พบเจอใครสักคนที่มีคลื่นความถี่ตรงกันเอาไว้และเปล่งเสียงต่อไป

ดิโกะเองก็เป็นวาฬที่เกือบจะเลิกเปล่งเสียงไปแล้วเหมือนกัน แต่ขณะที่เธอกำลังจะยอมแพ้ทุกสิ่ง เธอกลับได้ยินเสียงอันทุเรศทุรังของเด็กชายคนหนึ่งเข้า เรื่องราวสุดอบอุ่นที่จะช่วยเยียวยาหัวใจอันเปลี่ยวเหงาจึงเริ่มต้นขึ้น

ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ สักวันหนึ่งย่อมมีใครสักคนได้ยินเสียงของคุณ และออกตามหาคุณจนพบอย่างแน่นอน

สารบัญ

1	ฝนตก ณ เมืองชายขอบ	1
2	เสียงที่ละลายหายไปในห้องฟ้ายามค่ำคืน	23
3	โลกอีกฟากของบานประตู	64
4	การกลับมาพบกันอีกครั้งและการสำนึกบาป	89
5	ความผิดพลาดที่ไม่อาจชดเชย	123
6	หนทางของเสียงซึ่งไม่อาจส่งถึง	160
7	การพบกัน ณ ชายขอบ	181
8	เหล่าวาฬเสียงห้าสิบสองเฮิร์ตซ์	207

ผนทก ฅเมืองชยขอ

“เธอเคยชยบริการทงเพศหรือ”

เขานี้กจะถมกัถมรวกับแค่ชวณคฺยถึงดินฟ้าอากศวันพรุ่งนี้
ชยบริการทงเพศ...ชั่วชณะหนึ่ง ฉันไม่เข้าใจควมหมยของคำนี้
จนชงักค้ำง พอคิดได้ว่อะไรเป็นอะไร ก็ฟาดฝ่ามือใส่ถวส้นจมุข
ของเขาเข้าให้ เสียงดังเพียะสะใจ

“นายบ้ำหรือไง”

ผู้ชยพูดจยเสียมรยทชือมูระนากะ ฉันขอให้ชยมาช้อมชวม
บ้าน ไม้กระดณปูพื้นห้องเป็อยผยวบยบ ชนปล่อยไว้ยงนี้ คงได้
เดินตกลุมในบ้านแน่ ฉันเลยจ้งชยมาแก้ไขเร่งด่วน ถ้านับรวมตอน
ตรวจสอหน้างานด้วย วันนีชยก็มบ้านนี้เป็นครั้งที่สามแล้ว ฉันคอย
เสิร์ฟเครื่องดื่มเย็น ๆ เตรียมกระท้งชนมกินคู้น้ำชช เพราะหวังว่ท้งงาน
ท่ามกลางอากศร้อนคงล่ำบัก แต่เขายังมีหน้ามพูดจยพรรคีนีกับ
ผู้ว่จ้งอีก

“ถมเสียมรยทแบบนั้นได้ยงใจครับ!”

ลูกน้องของมูระนากะ...เหมือนลูกพีเรียกชยว่เคนตะ...ถึงกับ
ลนลาน ผงกศีระชเป็นเชิงขอโทษรว ๆ ท่าทงเหมือนเป็นคนรู้จกคิด

ทั้งที่แต่งตัวแหวกแนว ย่อมผมสีชมพู สวมต่างหูตรงจุก

“ขอโทษครับ ๆ คุณมูระนากะไม่ได้มีเจตนาร้ายหรอก แค่ชอบหลุดปากพูดสิ่งที่อยู่ในหัวโดยไม่คิดนะครับ”

“แสดงว่าคิดอยู่ตลอดสินะ ว่าผู้หญิงคนนี้จะเคยขายบริการทางเพศ”

ฉันรู้ว่าไม่ควรดูถูกอาชีพใดก็ตาม แต่เขาไม่พูดจาไร้หัวคิดไปหน่อยหรือ เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ฉันเพิ่งเสิร์ฟเมลอนแช่เย็นเป็นอาหารว่างยามบ่าย ฉันจ้องเขาตาเขียวเป็นเชิงว่าลืมน้ำใจแล้วหรือเขาน่าจะอายุราวสามสิบ แก่กว่าฉันพอสมควร ผมดำสนิทตัดสั้นเกรียน แขนล่ำก้ามแน่นและคล้ำแดด ภาพที่เขาตั้งหน้าตั้งตาทำงานเงียบ ๆ และออกคำสั่งลูกน้องจนให้รู้สึกเป็นเชิงบวก แต่ตอนนั้นก็กลับโดนลดชั้นพรวดพรวดลงเป็นผู้ขายเส็งเคร็ง

มูระนากะเกาศีรษะอย่างตกที่นั่งลำบาก ปลายจมุกแดงก่ำ

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น ฉันว่าจะเถียงแทนนะ เพราะพวกคุณยายคุยกันให้แซ่ดว่าใช่แน่”

“หมายถึงอะไรนะ”

ฉันข่มใจทนฟังเขาเล่า ดูเหมือนชาวบ้านละแวกนี้พากันพูดว่าฉันเป็นหญิงขายบริการทางเพศหนีมาจากโตเกียว โดนยาภูเขาตามล่าจนต้องย้ายมาอยู่ต่างถิ่นตามลำพังในเมืองเล็ก ๆ ริมทะเลของจังหวัดโออิตะ แถมร่างกายยังมีแผลโดนยาภูเขาแทงอีก

“เธอดูไม่ใช่อย่างที่พวกคุณยายลือกัน ฉันเลยอยากถามให้แน่ใจ ต้องเถียงแทนซะแล้ว” มูระนากะพูดแบบเอาเรื่อง

“อ้อ” ฉันตอบรับเชิง ๆ

ฉันย้ายมาที่นี่ได้ราวสามสัปดาห์ เมืองนี้บ้านนอกเกินไป ร้านรวงน้อย ไม่มีแม้กระทั่งร้านสะดวกซื้อ เวลาจะซื้อของกินต้องไป

ห้างอออนซึ่งใช้เวลาขับรถสี่สิบนาที หรือไม่กี่เดินสิบห้านาทีไปคนโดมาร์ต ฉันไม่มีใบขับขีรถยนต์เลยจำต้องใช้บริการคนโดมาร์ตอย่างจำใจ ลักษณะของร้านเหมือนโกดังเก็บของที่ปรับปรุงขึ้นใหม่ ที่นั่นขายตั้งแต่ของกิน ข้าวของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน เสื้อผ้า ไปจนถึงอุปกรณ์เครื่องมือทำการเกษตร ภายในร้านทั้งรกและมั่วซั่วไร้ระบบมีเสื้อยืดกับชุดเดรสลวดลายแปลก ๆ ให้กลิ่นอายทะเลวางอยู่ข้างชุดเดี่ยมกันน้ำแบบมีรองเท้าบูตยาวในตัวกับผืนพลาสติกสำหรับปูรองตอนปฏิบัติงานต่าง ๆ ตอนแรกอาจซอกแซกเดินดูอย่างตื่นตาตื่นใจอยู่หรือหก แต่ไม่ทันไรก็เบื่อเสียแล้ว เพราะส่วนใหญ่เป็นของที่ไม่ว่าจำเป็นสำหรับฉัน ส่วนของที่จำเป็นก็มีตัวเลือกน้อยเกินไป มีแซมพูแค่แบบเดียวทั้งร้านนี่ก็กระไรอยู่

ฉันออกนอกบ้านไปแค่คนโดมาร์ตเท่านั้น แล้วไปสะดุดตาใครที่ไหนจนถึงขั้นเป็นข่าวลือได้ พอลถามมูระนากะก็ได้ความว่าเป็นที่คนโดมาร์ตนั้นแหละ ทั้งที่ฉันไม่ได้คุยกับใครเป็นเรื่องเป็นราวเลยเนี่ยนะ ฉันเอียงคอด้วยความฉงน แต่ก็นึกได้ว่ามีคนจับกลุ่มกันแถวพื้นที่รับประทานอาหารมุมร้านเสมอ ตรงมุมอับของร้านจัดวางพวกม้านั่งกับโต๊ะเอาไว้ และฉันก็รู้สึกคุ้น ๆ ว่ามีใครนั่งอยู่บริเวณนั้น แต่ฉันไม่สนใจอาหารของที่นั่นเลยไม่ได้ใส่ใจ ทว่าทางนั้นกลับจับตามองฉันอย่างอยากรู้หรืออยากเห็นเต็มที่

“เธอดูมีบางอย่างที่ไม่ธรรมดา ไม่เห็นทำงานแต่ทำทางมีเงินใช้ พวกคุณยายเลยฮือฮาและพากันทักท้วงว่าต้องใช่แน่ ๆ เมืองนี้เล็กพวกคนแก่อยู่ว่าง ๆ พอคนใหม่มาก็ตาโตกันใหญ่ ฉันว่าคิโกะยิ่งดึงดูดความสนใจเป็นพิเศษ”

ย่าของมูระนากะเป็นหนึ่งในคนกลุ่มนั้น พอรู้ว่าหลานชายซึ่งอยู่บ้านเดียวกันเริ่มไปชอมนบ้านให้ผู้หญิงในข่าวลือ ก็จึงถามเรื่องฉัน

ยกใหญ่ เขาเล่าอย่างอวยๆ แล้วก้มศีรษะ

“อย่าเป็นคนด่วนตัดสินใจ อะอะมะเท็ง แต่ถ้ารู้แล้วว่าไม่ใช่
อย่างที่ตัวเองเชื่อ ก็จะถูกแก้ไขอย่างเสียงดังฟังชัดเหมือนกัน ฉันทเลย
ถามคุณนะ”

เขาพูดด้วยท่าทางจ้อยๆ ฉันทจึงจ้องหน้าเขาพอลงคิดว่าน่าจะ
ชะมัด อยากคิดว่าฉันทเป็นผู้หญิงขายบริการหรืออะไรก็ตามใจเถอะ
เวลาใครถามซึ่งหน้าแบบนี้ก็แค่พาดหน้าเข้าให้ ส่วนถ้าเมาทักกันลับหลัง
ก็ปล่อยไป แต่มูระนากะคงมองว่ามันไม่ถูกไม่ควร

“ทำไมถึงคิดว่าไม่ใช่อย่างในข่าวลือล่ะ” ฉันทลองถามดูก่อน

เขาตอบว่า “รู้สึกได้เลาๆ นะ เธอคุณนี้ ทำความสะอาดบ้าน
อย่างดี เลิกของกินเป็น ดูไม่เหมือนมาอยู่ประเดี๋ยวประด๋าว”

“อ้อ” ฉันทตอบรับเนือยๆ เขาพูดถูก ฉันทตั้งใจจะอาศัยอยู่ใน
บ้านหลังนี้ไปยาวๆ ถึงได้ควักกระเป๋าจ้างคนปรับปรุงแบบนี้

“อีกอย่าง เธอประดับดอกไม้ตรงโถงหน้าบ้าน แล้วยังใส่ใจ
ดูแลต้นไม้ในสวนด้วยนี่”

บ้านนี้มีมาพร้อมชานบ้านซึ่งมองออกไปจะเห็นทะเล สวนก็มี
แต่ว่ามีแค่นิดหน่อย ช่วงหลังมานี้ งานของฉันทคือการดูแลสวน ฉันทยัง
คิดอยู่เลยว่าในฤดูใบไม้ร่วง ถ้าได้จ้างมองดวงจันทร์ลอยเหนือทะเล
และดื่มเหล้าสักแก้วคงเพลินน่าดู

“ผู้หญิงขายบริการก็ทำประมาณนี้เหมือนกันแหละ นายอคติ
กับอาชีพนี้ไปเองหรือเปล่า”

พอฉันทพูดแบบนั้น มูระนากะก็ตอบว่า

“ถ้าให้พูดตรงๆ ฉันทว่าเธอไม่มีกลิ่นอายแบบนั้นนะ นายก็บอก
ว่าคิดแบบนี้ใช่ไหม”

เขาขอเสียงสนับสนุนจากเคนตะซึ่งเฝ้าดูเราสองคนอย่างใจคอ

ไม่ดี ส่วนเคนตะก็ถึงกับหน้าแดง ทำท่าเล็กน้อย

“เธอให้ความรู้สึกต่างจากพวกผู้หญิงแบบนั้นที่พวกเรารู้จัก โดยสิ้นเชิง ไม่ใช่หรอกนะแบบนี้”

“พอ...พูดเรื่องอะไรของคุณเนี่ย! เจ็บลึกที่เออะครับ”

เคนตะก้มศีรษะให้ฉัน “ขอโทษครับ ๆ” แล้วไม่วายถามต่อ “แต่ว่าคุณไม่ใช่ใช่ไหมครับ”

หมอนี้ก็ค้างคาใจเหมือนกันหรือ

“ฉันไม่เคยทำงานแบบนั้น”

พอฉันพูดปนถอนหายใจ ชายหนุ่มก็ทำหน้าโล่งอก

“ไม่มียากูซ่าตามล่าตัวด้วย”

พูดแล้วชักโมโห ทำไมฉันต้องมานั่งอธิบายอะไรแบบนี้ด้วย ตอนย้ายมาฉันไม่ได้ไปทักทายแนะนำตัวกับบ้านใกล้เคียงเลยก็จริง แต่ต้องทำแบบนี้ด้วยหรือ ไปบอกกว่า “ฉันย้ายมาเพราะแบบนี้ ๆ นะคะ” เนี่ยนะ เอาเข้าจริง แค่อาศัยอยู่ใกล้กัน ทำไมต้องระมัดระวังให้รู้ด้วยล่ะ

เฮ้อ ฉันย้ายมาอยู่ผิดที่หรือเปล่า ย้ายมาอยู่ถึงที่นี่เพราะไม่อยากรุงเกี่ยวกับใครแท้ ๆ สุดท้ายกลับเป็นเหมือนเดิม ฉันปวดตบ ๆ แถวเหนือสะดือจนผลอยกมีอวางทาบ แล้วก็นึกขึ้นได้

“นี่ เรื่องโดนยากูซ่าแทง...”

ฉันกำลังจะถามว่าทำไมคนลือเรื่องนี้ แต่ก็คิดออกเองทันที โรงพยาบาลเอกชนนั่นสินะ ตอนนั้นฉันรู้สึกเจ็บตรงปากแผลจนทนไม่ไหว เลยไปขอยาแก้ปวดกับยาปฏิชีวนะมา

“ไม่อยากจะเชื่อ ข้อมูลส่วนตัวรั่วไหลเหรอเนี่ย”

ฉันถึงกับทรุดนั่งอย่างหมดแรง ทำแบบนี้ฟ้องร้องได้เลยนะ

“แผลนี้เรื่องจริงหรือหะ”

มูระนากะพูดอย่างตกใจ ฉันจ้องสีหน้าเธอๆ นั้นแล้วบอกว่า

“นายคงจะเอาไปพูดต่อเหมือนกันสินะ ช่างเถอะ จะไปพูดว่าฉันเป็นผู้หญิงขายบริการหนียากูซามา หรือเป็นนางเอกหนังโป๊อะไรก็เชิญ ใครจะมองยังงั้นก็ไม่แคร์อยู่แล้ว”

จริง ๆ ฉันอยากตะเพิดพวกเขาออกจากบ้านด้วยซ้ำ แต่ถ้าไม่ซ่อมพื้นก็ลำบาก เพราะฉันจะต้องใช้ห้องซึ่งปูพื้นด้วยไม้กระดานเป็นห้องนอน แต่สภาพมันแย่มาก ขนข้าวของไปวางบนนั้นยังไม่ได้ด้วยซ้ำ

“ซ่อมพื้นเสร็จแล้วก็กลับกันไปเลยนะ”

ไม่อยากจะอยู่ร่วมบริเวณเดียวกันแล้ว ฉันลุกขึ้นพลางช่วยเป็สะพายข้าง

“ฉันจะออกไปข้างนอกจนถึงหกโมงเย็น”

“ฮะ คุณคิโกะ! รอก่อนครับ! ขอโทษจริงๆ ครับ!”

เคนตะพูดเสียงหลง แต่ฉันออกจากบ้านมาอย่างไม่สนใจ

ลมเจือกลิ่นเค็มของทะเลพัดได้แก้มซึ่งร้อนผ่าวด้วยความโกรธ ฉันมองดูรอบๆ ว่าจะไปไหนดี เอาเป็นทะเลนี้แหละ เดินลงไปตามถนนสายแคบลัดเลาะระหว่างบ้านคนหนาแน่นไม่ถึงสิบนาทีก็เจอทะเลแล้ว

บ้านของฉันตั้งอยู่เกือบถึงยอดเนินเตี้ย ระหว่างบ้านฉันกับทะเลซึ่งแผ่กว้างตรงปลายเนิน มีบ้านเก่าหลายสิบลหลังตั้งอยู่ ซึ่งราวครึ่งหนึ่งนั้นเป็นบ้านร้าง เห็นว่าเมื่อก่อนแถบนี้ทำประมงกันคึกคัก แต่ปัจจุบันไม่ค่อยมีคนเป็นชาวประมงกันแล้ว อีกทั้งผู้คนก็พากันย้ายไปอยู่เมืองใหญ่ บริเวณนี้เลยเงียบเหงาไปถนัดใจ ตอนแจ้งย้ายเข้า คุณลุงเจ้าหน้าที่ประจำที่ทำการเมืองเป็นคนบอกฉันเองว่า “พูดง่าย ๆ คือไม่ค่อยมีคนแล้วนะ” ตอนนั้นเขายังดูดีใจ บอกว่ายินดีต้อนรับคนวัยหนุ่มสาวให้ย้ายเข้ามาอยู่แท้ ๆ และคุณลุงคนนั้นเองนั่นแหละที่บอก

ว่าถ้าไปถึงแถวท่าเรือหรือตลาดปลา ร้านรวงจะเยอะขึ้นและคึกคักกว่า แต่สำหรับคนเคยอาศัยในโตเกียวอย่างฉัน รู้สึกว่ามันไม่ต่างกันเลย

ฉันเดินลงเนินเตี้ยพลางมองหลังคาสังกะสีที่ขึ้นสนิมเพราะไอน้ำและประตูหน้าต่างสำหรับกันฝนซึ่งปิดสนิท มันคือบ้านหลังใหญ่ที่เจ้าของกิจการประมงในแถบนี้เคยอาศัย พอเดินอ้อมบ้านออกสู่ถนน ทำนบยาวเหมือนขีดเส้นตรงด้วยไม้บรรทัดก็ปรากฏ ทำนบคอนกรีตมีรอยร้าวเป็นแห่ง ๆ พร้อมบันไดลงโลหะพาดไว้หลายจุด คงเป็นฝีมือคนตกปลา เพราะเห็นคนหย่อนเบ็ดตกปลาจากด้านบนทำนบเสมอ ตอนนั้นก็มีส่วนคนอยู่ห่างออกไปหน่อย เป็นพวกคุณตาหลังอ้อมสองคนนี่มาเกือบทุกวัน แต่ไม่เคยเห็นตอนพวกเขาตกปลาได้เลย วันนั้นก็คงชวดอีกตามเคย

พอปีนั้นได้ขึ้นมาก็เห็นทะเลแผ่กว้าง ฝั่งขวามือมีท่าเรือและตลาดปลา มองเห็นเรือจอดอยู่หลายลำลิบ ๆ ห่างออกไปทางซ้ายมือคือชายหาดที่เล็ก ๆ ในเมืองนี้มักมาเล่นน้ำกัน ตอนนั้นก็ดูเหมือนว่าเล่นกันอยู่หลายคน แม้จากตรงนี้จะมองเห็นร่างเด็ก ๆ เท่าเมล็ดธัญก็ตาม ได้ยินเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนานลอยมาถึงที่นี่ คงเข้าสู่ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนกันแล้วสินะ

ฉันยืนปักหลักบนทำนบคอนกรีตได้แดดแรงกล้า แล้วพิมพ์ออกมาเบา ๆ “พลาดแล้วสิ” ทั้งไม่พกตัวช่วยบังแดดจ้า แล้วยังออกมาแบบไม่เตรียมพร้อมอีก เสื้อยืดแขนยาวมีฮู้ดสีเทากับกางเกงยีนคงพอช่วยปกป้องแขนขาได้ แต่ใบหน้านี้สิ ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย อยากกลับบ้านไปโปะครีมกันแดดและหยิบพวกร่มกันแดดติดมาด้วยจัง ฉันเหลียวหลังเงยหน้ามองทิศที่ตั้งของบ้าน จากตรงนี้มองเห็นแค่หลังคาสีน้ำเงินของบ้านชั้นเดียวหลังเล็ก ๆ พอจ้องมองหลังคา ฉันก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอีกระลอก

ฉันย้ายมาเพราะอยากให้ชีวิตเรียบง่ายสงบที่บ้านนั้น อยากอยู่แบบ
ปลีกวิเวกถึงได้เลือกมาที่บ้านหลังนี้ อาจไม่สะดวกสบายอยู่บ้าง แต่
รู้สึกว่ามันน่าจะปรับตัวได้ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะมีคนเข้ามาเยี่ยมยามแบบนี้
“น่าโมโหจริงๆ”

ฉันอยากกลับบ้าน แต่ไม่อยากเจอหน้าผู้ชายเสียงเครื่องพวงนั้น
เลยถอนหายใจและนั่งลงอย่างไม่มีทางเลือก สวมชุดแบบดั้งปิดหน้าผาก
เพื่อให้อันแดดบ้างก็ยังดี ฉันห้อยขาไปทางทะเล แล้วแกว่งขาพลาง
ทอดสายตามองไปไกลๆ ผิวน้ำไหวกระเพื่อมสะท้อนแสงแดดฤดูร้อน
เป็นประกายจ้า เมฆก่อตัวเป็นแนวสูงเหนือเส้นขอบฟ้าดูงดงาม
นกทะเลโฉบบินอย่างสง่า ลมทะเลพัดไล่แก้มน้ำ ฉันเปิดกระเป๋าหยิบ
เครื่องเล่นเอ็มพีสาม¹ ออกมา เสียบหูฟังแล้วกดเล่น

ฉันหลับตาเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงร้องเพลงจากที่ลึกลับห่างไกล
เหมือนทั้งเสียงร้องไห้และเพรียกหา ฉันฟังพลางนึกถึงคุณอัน ถ้าเป็น
เขาละก็ คงจะหัวเราะและพูดว่า “หน้าตาคนโกะซวนให้คิดนี่นะ”
พอฉันทำเป็นยอมน “หน้าตาซวนให้คิดหมายความว่ายังไง ว่าฉันหน้าตา
ยั่วยวนนั่นหรือ” เขาจะยิงหัวเราะแล้วลูบศีรษะฉัน “ล้อเล่นนะ เป็น
เพราะคนโกะดูดีและน่ารัก คนเลยจินตนาการกันไปเรื่อย ผู้หญิง
น่ารักขนาดนี้ย้ายมาอยู่บ้านนอกตามลำพัง... ออกจะดูน่าสนุกละมีสี่สัน
น่าเสียดายที่คนพวกนี้กลับจินตนาการอย่างตื่นเขิน ทั้งที่เหตุการณ์
แบบนี้เหมือนฉากเปิดสนุกๆ ในแอนิเมชันสำหรับเด็กสมัยก่อนแท้ๆ”
เขาคงลูบศีรษะฉันหลายครั้งและพูดทำนองนี้

แค่จินตนาการ ฉันก็รู้สึกอับอายใจแล้ว ถ้าได้คุยกันอย่างนั้น

¹ อุปกรณ์พกพานขนาดเล็ก ซึ่งส่วนใหญ่มีหน่วยความจำเพียงพอที่จะเก็บไฟล์เสียงดิจิทัลได้หลายร้อยหรือหลายพันไฟล์

ฉันคงจะยิ้มและปล่อยมันผ่านไปได้

ทว่าคุณอันไม่อยู่แล้ว

“ทำไมถึงไม่พาฉันไปด้วย”

ฉันพึมพำกับตัวเอง ฉันอยากให้เขาพาไปด้วย จะผื่นใจกันก็ได้ ตอนนั้นฉันหน้ามืดตามัว ไม่ฟังใครพูดเตือน เขาต้องทำถึงขั้นนั้นจึงจะ
ได้ผล ถ้าเป็นคุณอันละก็ ฉันยอมให้พาไปที่ไหนก็ได้ แต่ให้เขาเป็น
ฝ่ายทำถึงขั้นนั้น ฉันก็เอาแต่ใจเกินไป เพราะฉันเป็นแบบนี้อย่างไรเล่า
คุณอันถึงได้ทิ้งฉันไป

ฉันเพิ่งสมาธิไปยังหูฟัง เสียงที่ได้ยินต่อเรื่องสะท้อนก้องอยู่ลึกๆ
ไม่จบสิ้น รู้สึกตัวอีกที เสียงนั้นก็กลายเป็นเสียงของคุณอัน เรียกฉัน
อยู่ใกล้บ้างไกลบ้าง “นี่ คินาโกะ” “คินาโกะ คินาโกะ” เสียงของเขา
เอาแต่เรียกฉันโดยไม่ยอมตอบคำถามนั้น นี่ต้องเป็นการลงโทษฉันแน่

แปะ...ฉันลืมตาเมื่อบางอย่างกระทบหลังมือ เมฆฝนแผ่คลุม
เหนือศีรษะตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ขณะที่กำลังตกใจ ฝนก็เริ่มโปรยปราย
ฉันผุดลุกมองหาที่หลบฝน ยัดเครื่องเล่นเอ็มพีสามใส่กระเป๋าแล้ววิ่งไป
ได้ชายคาบ้านร้างหลังที่อยู่ใกล้สุด ฉันถอดชุดเปียกและแล้วเงยหน้า
มองท้องฟ้า อยากคิดว่าเป็นฝนแบบที่ตกไม่นานอยู่หรอก แต่ท้องฟ้า
เป็นสีเทาแผ่กว้างไปไกล จริงสิ คุณ ๆ ว่าได้ยินพยากรณ์อากาศทาง
วิทยุบอกว่าช่วงเย็นจะมีฝน เห็นว่าจะตกอยู่สักพักอะไรนี้แหละ ฉัน
มองนาฬิกา ยังเหลือเวลาอีกราวสามสิบนาทีกว่าจะหกโมงเย็น รู้แบบนี้
น่าจะพกหนังสือเล่มเล็กติดกระเป๋ามาสักเล่ม แล้วฉันก็นั่งงกอดเข้า
พิงผนัง

ม่านฝนปกคลุมเบื้องหน้า เพิ่งจะเริ่มคุ้นชินทิวทัศน์ได้ไม่ทันไร
มันกลับเปลี่ยนโฉมหน้าจนชวนให้รู้สึกว่าหลงมายังสถานที่ที่ไม่รู้จักไป
เสียแล้ว อุณหภูมิก็เปลี่ยนแปลงจากเมื่อครู่ มีเพียงเสียงฝนตกอย่าง

นุ่มนวลดังรีนหู ได้ยินเสียงสบสวบ ฉันทมองตามก็เห็นกบตัวเล็กกระโดดมาจากไหนไม่รู้ ผนคงเรียกออกมาสินะ

“ทำไมฉันทถึงมาอยู่ในที่แบบนี้” ฉันทพูดกับตัวเองเบา ๆ

ฉันททั้งทุกอย่างมาที่นี้เอง แต่กลับรู้สึกเหมือนตัวเองถูกทิ้งไว้ลำพัง ในอกคุกรุ่นด้วยความรู้สึกร้อนน ฉันทอยากไปไหนสักที่ตอนนี้อยู่เลย แต่สถานที่ดังกล่าวน่าจะเป็นที่นี้

ตอนที่ฉันทกอดเข้าอีกครั้งและกำลังจะหลับตา ก็รู้สึกได้ว่ามีเสียงเดินย่ำน้ำตรงมาทางนี้ช้า ๆ ฉันทเกร็งร่างระวังโดยไม่รู้ตัว ปรากฏว่านั่นคือเด็กสวมเสื้อยืดสีชมพูอมส้มและกางเกงยีนที่เดินมาโดยไม่กางร่มคงเล่น ๆ อยู่แล้วเจอผนสินะ

“นี่เธอ มาหลบผนตรงนี้ไหม”

ฉันทเผลอทักออกไป เด็กคนนั้นก็มึนศีรษะเลยไม่เห็นหน้าตา แต่ดูจากผมที่ยาวถึงไหล่และร่างกายอับบอบบาง ฉันทเลยเดาว่าเป็นเด็กหญิงวัยราวมัธยมต้น

“นี่ ทางนี้”

ฉันทลุกยืน เรียกเสียงดังขึ้นหน่อยอีกครั้ง เด็กหญิงตัวเปี้ยกไม่ได้ทำท่ารีบหนีผน พอเห็นว่าเธอเหลือบมองผ่านผมที่ตกปรกหน้ามาทางนี้ ฉันทก็กวักมือเรียก

“มาสิ”

เด็กหญิงชะงักเท่า จ้องมองฉันทอย่างประหลาดใจ แต่ก็ทำเพียงแวบเดียว เธอหลบตาจูบแล้วเดินออกไปทันที

“นี่”

ฉันทเรียกไว้ แต่เธอไม่เหลียวมา ไม่ทันไรก็หายลับไปในสายฝน “แปลกคนแฮะ เด็กคนนี่”

น่าจะแสดงปฏิกิริยาตอบกลับบ้าง อย่างว่าแหละ พุดอยากว่า

หลบตรงนี้แล้วฝนจะหยุดโดยเร็ว ฉันนั่งลงใหม่แล้วเงยมองท้องฟ้าอีกครั้ง ดูท่าแล้วฉันเองก็อาจจะต้องยอมตากฝนเปียกปอนกลับบ้าน พอถอนหายใจ คราวนี้ได้ยินเสียงวิ่งพุ่งตรงมา ตามด้วยเสียงเรียก “คิโกะ!” ดัง ๆ

“คิโกะ! คิโกะ!”

ดูเหมือนมูระนากะวิ่งมาพาลางร้องเรียกชื่อฉันเสียงดังเอ็ดตะโร ฉันไม่ใช่เด็กหลงเสียหน่อย อย่าตามหากันแบบนี้จะได้ไหม ฉันนั่งเฉยเพราะไม่อยากตอบรับ แต่เสียงใกล้เข้ามาเต็มที

“คิโกะ! อ๊ะ อยู่นี่เอง!”

มูระนากะกางร่มสีดำคันใหญ่ ฉันกลายเป็นหนึ่งเดียวกับผนังไม่ได้ เมื่อเห็นฉัน เขาก็วิ่งมาหอบแฮก ๆ ตรงหน้า

“ดีที่หาเจอ ฉันนึกขึ้นได้ว่าเธอไม่ได้พกร่มออกจากบ้าน”

“อ้อ”

ดูเหมือนน้ำที่ไหลมาจากบริเวณซบจะไม่ใช้น้ำฝน

“ต้องขอโทษด้วย” มูระนากะโค้งตัว

“ฉันโดนโกรธเสมอเพราะพุดจาไม่เข้าท่า ขอโทษนะที่ทำให้เธอรู้สึกไม่ดี”

ฉันเงยมองร่างใหญ่ ๆ ทำท่าโค้ง จ้องมองขวัญผมทางขวาของเขา ครู่เดียวกับบอกว่า

“ไม่เป็นไร คุณอันช่วยปลอบใจฉันแล้ว ช่างมันเถอะ”

มูระนากะเงยหน้าถามว่า “ใครนะ” หน้าเหวอ ๆ เปียกเหงื่อทำให้ฉันแทบหลุดคำ

“เอาเป็นว่าฉันไม่ได้โกรธแล้วกัน แต่ขอทีเถอะ อย่าถามซอกแซก ว่าฉันเป็นใครมาจากไหนอีก มันขัดหูนะ”

“เข้าใจแล้ว ฉันจะกำชับไม่ให้พวกคุณยายเข้าซาร์จเธอเด็ดขาด

ด้วย”

“เข้าชาร์จ์เหรอ”

มูระนากะใช้หลังมือปาดเหงื่อ “พวกคุณขยายแถมนี้ไกรงใจใครที่ไหน ฉันว่าน่าจะพากันรุมล้อมยิงคำถามใส่เธอ ไม่พอยังพูดสิ่งสอนด้วยแน่ๆ แถมยังคิดว่าเป็นความหวังดีเสียอีกแน่ะ เหลือเกินจริงๆ”

“โห เลวร้ายชะมัด”

ฉันนึกหน้าโดยไม่รู้ตัว แค่มจินตนาการก็แทบช็อกจนหอบหายใจแล้ว

“จริง” เขาพยักหน้ารับแต่โดยดี “ฉันเลยอยากหาทางจัดการก่อนพวกคุณขยายจะทำแบบนั้น แต่สุดท้ายแล้วฉันก็ไม่ต่างจากพวกคุณขยายเลย”

เห็นเขาทำหน้าที่จ้อยเหมือนเด็กโคโคโด้ ในที่สุดฉันก็เข้าใจว่าเขาถามแรงๆ ด้วยความหวังดี

“ฉันไม่ติดใจแล้ว แต่อย่าให้พวกนั้นเข้าชาร์จ์ฉันเด็ดขาดเลยนะ”

มูระนากะพยักหน้าอย่างหนักแน่น จากนั้นก็ยื่นร่มอีกคันในมือให้ “ฉันเปลี่ยนพื้นเสร็จแล้ว ให้ช่วยขนย้ายเฟอร์นิเจอร์ด้วยไหม”

ฉันตั้งใจจะขนตู้ลิ้นชักและเตียงเข้าไปไว้ในห้องนอน ซึ่งตอนนี้มันยังค้างเติ่งตรงทางเดินหน้าห้อง ฉันยังคิดอยู่ว่าจะขนเอง แต่ถ้าเยี่ยมแรงผู้ชายได้ก็น่าขอให้ช่วยอยู่ ดังเลขคู่ครู่เดียว ฉันก็ยื่นมือไปรับร่ม

“ถ้าจำเป็นรบกวนด้วยนะ ฉันจะจ่ายค่าแรงขนย้ายให้ด้วย”

“ไม่ต้องหรอก แทนคำขอโทษนะ ถือว่าเป็นบริการแถมจากฉันแล้วกัน”

มูระนากะทำหน้าที่ขึ้นบาน เป็นคนแสดงออกทางสีหน้าชัดเจนกว่าที่คิดแะสะ

“มีเคนตะช่วยอีกแรง แป็บเดียวก็เสร็จ”

เราออกเดินไปด้วยกัน เดินกันเงียบๆ ไม่พูดจาซักพัก มุระนาเกะก็เปิดปากอย่างนึกขึ้นได้

“อ้อ อาจเป็นเพราะบ้านหลังนั้น”

ฉันหันมองอย่างไม่เข้าใจความหมาย เขาเลยบอกว่

“อาจเพราะเธออาศัยอยู่ที่บ้านหลังนั้น พวกเขาคุณยายเลยบอกว่าเธอเป็นผู้หญิงขายบริการ”

“ทำไมล่ะ”

“คุณยายอดีตเกอิชา? เคยอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนั้นลัฟง คงเพราะมีความสามารถติดตัวมา เธอเลยเปิดสอนเล่นซามิเซ็น³ แนวนากาอูตะ⁴ เธอเป็นคนสวย ช่างแต่งเนื้อแต่งตัว ท่าทางคูดี พวกเขาตาชี่หิโนะก็เลยแข่งกันไปเรียนซามิเซ็น ปู่ฉันเองก็ไปขลุกอยู่ที่นั่นจนทะเลาะกับย่าอยู่เนืองๆ”

มุระนาเกะหรีต่านึกถึงอดีต

“จริงด้วย พวกเขาคุณยายคงยังติดภาพนั้นแน่ ทั้งที่คิโกะไม่เกี่ยวอะไรด้วยแท้ๆ”

“งั้นหรือคะ” ฉันหม่นร่วมพลางพูดตอบรับ “ถ้าอย่างนั้นละก็ถึงยังไงฉันต้องโดนหาว่าเป็นผู้หญิงขายบริการอยู่ดี”

“ทำไมล่ะ”

“คุณยายอดีตเกอิชานั้นคือยายฉันเอง”

มุระนาเกะชะงักเท่าๆ ฉันพูดกับสีหน้าอึ้งงั้น

“ฉันไม่ได้ย้ายมาอยู่ในเมืองที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ หรือคะ”

² ผู้หญิงที่มีความเชี่ยวชาญด้านศิลปะ สร้างความบันเทิงให้กับแขกด้วยการรำรำ ขับร้อง เล่นดนตรี ไปจนถึงรินเหล้า

³ เครื่องสายสามสายประเภทพิณ แต่คอยาวกว่า ลำตัวเป็นทรงสี่เหลี่ยม ใช้ไม้ดีด เล่นประกอบการร้อง การเล่าเรื่อง และเล่นบรรเลงเพลง

⁴ การบรรเลงเพลงประกอบการแสดงเอโดะคาบุกิแบบดั้งเดิม

พอแม่ปล่อยบ้านทิ้งไว้เฉยๆ ไม่รู้จะทำอะไร ฉันเลยรับมรดกตกทอดแล้วย้ายมาอยู่เสียเอง

“สมัยเด็ก ฉันเคยมาที่นี่หลายครั้งเลยละ จำได้ว่าพวกคุณตาเอ็นดูฉัน คุณปู่ของนายคงเป็นหนึ่งในนั้น”

ทุกคนใจดีกับฉัน ฉันเลยชอบบ้านหลังเล็กที่มองเห็นทะเล

“เพราะแบบนั้น ฉันเลยประทับใจเมืองนี้ อ้อ ถ้าเรื่องเป็นอย่างนั้น พวกคุณยายก็คงไม่ชอบหน้าฉันอยู่หรอก”

เอาเถอะ จะอย่างไรก็ช่าง ฉันยกไหล่ พอเห็นมูระนากะทำท่าเล็กน้อย สีหน้าลนลาน ฉันเลยพูดว่า

“นายยังชมว่ายายฉันสวยเลย ฉันไม่คิดมากหรอก”

ผู้ชายคนนี้อาจเป็นคนตลกดี

“ก่อนหน้านี้นายเงิบๆ เป็นเพราะว่านายมักพูดอะไรที่ไม่ควรพูดเหรอ”

พอฉันถาม เขาก็พยักหน้าแบบหงอยๆ

“โดนโกรธเป็นประจำเลยล่ะว่าปากไม่ดี”

จากตอนแรกที่มองว่าเขาเป็นช่างฝีมือเงิบขริม ภาพนั้นก็กลับพังทลายดังครืน และเขาก็ไม่ใช่ผู้ชายเส็งเคร็งซึ่งเข้ามาเยี่ยมยามชีวิตส่วนตัวคนอื่นอย่างเสียนิสัยด้วย เขาไม่ใช่คนเลวร้ายขนาดนั้นนี่นา แต่เดี๋ยวก่อน คนเรายากแท้หยั่งถึง มีความเป็นไปได้ไม่น้อยว่าเขาอาจมีใจเมตตาเยือกเย็นจนน่าขนลุกซ่อนอยู่ลึกๆ และจะเผยตัวตนออกมาเมื่อมีเหตุบางอย่าง

ได้ยินเสียงฟ้าคำรามอยู่ไกลๆ

“รีบกลับกันเถอะ” มูระนากะเร่งแล้วออกเดินนำ ฉันเหลือยมองก็เห็นฟ้าแลบแปลบปลาบไกลออกไปในทะเล

ฝนตกมาห้าวันแล้ว ฝนตกยาวต่อเนื่องในฤดูร้อนทำให้คุณหมูลมลดลง รู้สึกใช้ชีวิตสบายจนน่าตกใจ ฉันดูแลสวนทุกวันอย่างเคยไม่ได้เลยใช้เวลาแต่ละวันนอนกลางวันหรืออ่านหนังสือตรงชานบ้าน เหม่อมองทะเลซึ่งดูขมุกขมัวจากสายฝน

วันนี้ฉันก็นอนเล่นมองดูท้องฟ้าตรงชานบ้านตั้งแต่ช่วงบ่ายเมฆฝนหนาทึบ มองไม่เห็นท้องฟ้าใสเลยสักช่วง ฉันเปิดวิทยุฟังข่าวเพลงแจ๊สซึ่งเรียบเรียงจากเพลงป๊อปสุดฮิตเมื่อหลายปีก่อนดังคลอ

“เลี้ยงแมวสักตัวดีไหมนะ”

ฉันลองพิมพ์ แล้วก็รู้สึกขึ้นมาทันทีว่าตัวเองอ่อนแอเหลือเกินจริงสิ ห้าวันมานี้ฉันไม่ได้พูดกับใครเลย ก่อนหน้านั้นก็ไม่ได้คุยกับใคร เป็นเรื่องเป็นราวนอกจากกระจกกระจ่าง พอดคิดแบบนี้ ฉันเลยหลุดปากพูดว่าอยากเลี้ยงแมว ช่างอ่อนแออะไรปานนั้น

ตอนย้ายออกจากแมนชั่นในโตเกียว ฉันยกเลิกเบอร์โทรศัพท์ด้วย แล้วย้ายมาจังหวัดไอจิคนเดียวโดยไม่บอกใคร...ไม่ว่าจะเพื่อนหรือเพื่อนร่วมงานที่โรงงาน มีแค่แม่ที่รู้ว่าฉันอยู่ที่นี้ แต่แม่น่าจะดีใจที่ตัดขาดจากฉันได้ มีหรือจะอุตสาห์มาหากัน วันหนึ่งทุกคนคงลืมฉันไปจนสิ้น

ไม่อยากข้องเกี่ยวกับใครแล้ว ฉันปรารถนาเช่นนั้นแล้วก็สมหวัง แต่ตอนนี้กลับโหยหาความอบอุ่น กลับรู้สึกเหงาขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“คิดเกาะเป็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอ มีชีวิตอยู่โดยปราศจากไออุ่นจากคนอื่นไม่ได้ คนที่รู้จักความเหงาเป็นอย่างดีจะกลัวความสูญเสีย เพราะรู้จักความเหงาเข้าแล้วยังไงล่ะ”

เสียงของมิฮารุที่ตั้งขึ้นมา ทำเอาฉันรู้สึกหดหู่ มิฮารุรู้จักฉันสมัยที่ฉันอยู่ตัวคนเดียว ณ สุดขอบโลก และรู้ด้วยว่าฉันโหยหาความอบอุ่นเพียงใด

ตอนฉันรักษาตัว มิฮารุมาหาที่โรงพยาบาลและไวววาย
 “บ๊าบอสันดี ไม่เห็นต้องทำแบบนี้เลย มีคนอยู่เคียงข้างเธอตั่ง
 เยอะแยะ ไม่เห็นต้องยึดติดอยู่กับความรักของผู้ชายพรรคนั้น เธอ
 ดูแคลนคนรอบข้างมากเกินไปแล้วนะ”

ฉันฟังคำพูดตำหนิตัวเองอยู่บนเตียงเงียบ ๆ จริงอยู่ว่าฉันไม่ได้
 โดดเดี่ยว แต่ฉันกลับทำร้ายคนคนหนึ่งทั้งที่ต้องตอบแทนเขา ซึ่งถ้า
 ไม่มีเขา ฉันคงตายไปแล้วเรียบร้อย

ฉันรู้สึกปวดตบ ๆ ลึกลงไปในท้องจนต้องนึ่วหน้า ทาบมือบน
 เสื่อเย็ดและลูบเบา ๆ

ทำนองเพลงแผ่วเบาลง เสียงสไตไฟเพราะของผู้ดำเนินรายการ
 หญิงดังขึ้นแทน

“อิทธิพลของแนวปะทะมวลอากาศคงที่ทำให้ภูมิภาคคิวชูมีฝนตก
 อย่างต่อเนื่องอยู่ในขณะนี้ แต่แนวปะทะค่อย ๆ เคลื่อนสู่ทิศตะวันออก
 เฉียงเหนือ ต้นสัปดาห์หน้าน่าจะได้เห็นท้องฟ้าใสกันนะคะ ในที่สุด
 ฤดูร้อนก็จะกลับมาแล้วคะ ท่านผู้ฟัง”

ฝนตกอยู่ด้านนอก ไม่ชวนให้รู้สึกเลยว่าฝนรอบนี้จะหยุดลงได้
 ฉันลูบท้องแล้วลุกขึ้น

“ไปซื้อของดีกว่า”

ฉันลองพูดออกเสียง มัวแต่ลุดลุดอยู่บ้านอย่างไรละถึงเป็นแบบนี้
 ไปคนโตมาร์ตแล้วกัน ไม่ได้ไปสักพักแล้ว ซื้อเนื้อคุณภาพดีหน่อยและ
 ไวน์มาทำมือเย็นหรรุ ๆ ดีกว่า ฉันหยิบกระเป๋าสตางค์แล้วออกจากบ้าน

ฉันมาคิดว่าไม่น่าออกจากบ้านเลยเอาเมื่อจ่ายเงินเสร็จ ขณะ
 ใส่ข้าวของลงถุงพลาสติก มีคนสะกิดไหล่ ฉันหันไปก็เห็นคุณยายที่
 ไม่รู้จักกันยืนอยู่ สวมเดรสชมพู⁵ ลายข้างแบบเหมือนจริง น่าจะซื้อจาก
 ร้านนี้แหละ

“เธอนี้ใช้ชีวิตเสียเปล่านะ”

คุณยายเริ่มพูดรวิวนด้วยสำนวนท้องถิ่นแท้ ๆ ฉันปะติดปะต่อเอาเองจากคำศัพท์ที่พอจะฟังรู้เรื่อง ดูเหมือนเธอตำหนิว่าฉันอยู่เฉย ๆ “ไม่ยอมทำงานทำการ พูดว่า ‘ยังสาวยังแสด’” เออ “ใช้ชีวิตไม่จริงจัง” เออ เธอคงโกรธเมื่อเห็นฉันเอาแต่มองเหม่อ ๆ เลยยิงใส่ฉันหนักดวงตาขุ่นมัวกลอกไปมาเหมือนจะไม่ยอมปล่อยฉันหลุดมือแน่ ขณะคิดว่านี่มันอะไรกัน คุณลุงติดป้ายระบุตำแหน่งผู้จัดการร้านก็ปรีเข้ามาแทรก

“คุณฮิตตะ ไม่เอาน่าครับ”

ได้ยินแบบนี้ มุมหนึ่งของสมองก็คิดว่าค่อยยังชั่วที่ไม่ได้นามสกุลเดียวกับมูระนากะ แล้วไหนเขาบอกว่าจะหยุดพวกคุณยายไม่ให้มายุ่งกับฉันไง ฉันพลอยมองไปรอบ ๆ แทบทุกคนในร้านมองมาทางนี้กันหมด เทียบกับคนทำควักตุ๊กอย่างลำบากใจ แววดตาของคนส่วนใหญ่ดูรื่นเริงเหมือนกำลังดูการแสดงเพื่อความบันเทิงอย่างหนึ่งอยู่

“...เอ่อ ฉันไปได้หรือยังคะ”

พอฉันถาม ผู้จัดการร้านก็มึนศีรษะอย่างเกรงใจ “ขอโทษครับเชิญครับเชิญ” ส่วนคุณฮิตตะอะไรนั่นพูดเสียงดังว่า “ต้องมีใครสักคนบอกหน่อยสิ จะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นได้ยังไง ถ้าปล่อยไปก็กลายเป็นคนไร้ค่ากันพอดี ไมสิ กลายเป็นคนไร้ค่าแล้วต่างหาก แค่อใช้ชีวิตไปวัน ๆ ไม่ได้หรอกนะ”

เสียงพูดนั้นดังมาจากด้านหลังขณะฉันออกจากร้าน

ลุงหนักรเพราะฉันนี่ก็ครีมีซื้อไวน์แดงมาตั้งสองขวด ฉันกำหัวหัวของลุงซึ่งกตรัดฝ่ามือ ส่วนอีกมือกางร่วม ฝ่ามือแต่ตกหนักขึ้น ทำให้

^๑ ซูดเตรสแซนสั้นทรงปล่อยหลวม ลวดลายสีสันสดใส มีต้นกำเนิดจากฮาวาย

ยังรู้สึกหดหู่ เฮ้อ ไม่น่าออกมาซื้อของเลย กินบะหมี่ถ้วยที่บ้านเสีย
ก็ดีแล้ว

ฉันสวมรองเท้าแตะยางคู่บาง มันดีต้นั้ผสมดินโคลนใส่ซาจน
เลอะ เลื้อยก็ขึ้นจนแทบผิว ผมหยักศกก็พองฟูเมื่อเจอความชื้น
ตอนนี้ศีรษะฉันคงยุ่งกระเซิงแน่

ลมพัดแรงจนร่มหลุดจากมือเหมือนโดนกระชาก ปลิวไปโรยตัว
ตกอยู่หน้าประตูรั้ว ฉันตั้งท่าจะไล่ตามแต่กลับหยุดเสียอย่างนั้น จู่ ๆ
ก็อยากปล่อยทิ้งขว้างทุกอย่าง แคร่ร่วมพลาสติกราคาสามร้อยเยน
ไม่เห็นเสียตาย อย่าว่าแต่ร่มเลย ฉันไม่สนถุงข้าวของที่ซื้อมาในมือ
แล้วด้วย ขวดไวน์จะแตกก็แตกสิ เนื้อก็ปล่อยให้จมอยู่ในกองเศษแก้ว
นั่นแหละ ฉันรู้สึกอยากเขวี้ยงทิ้งทุกอย่างทุกอย่างขึ้นมา แต่ขึ้นทำแบบนั้น
ไป มีแต่จะนึกขังตัวเองที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ช่วงเวลาที่พยายามขมใจ
ไม่ไปข้าวของทิ้ง ฉันรู้สึกเจ็บเหมือนโดนแทงท้องจนต้องกลั้นหายใจ
ทรุดนั่งลงตรงนั้น และทิ้งถุงในมือลงบนพื้น หูได้ยินเสียงขวดไวน์
กระทบกัน

โธ้ย เจ็บ เจ็บเหมือนตอนมีดแทงคราวนั้นจนหายใจไม่ออก
หรือว่าแผลอักเสบเป็นหนอง ไม่นะ มันน่าจะหายดีแล้วสิ หมอที่
โรงพยาบาลเอกชนแห่งนั้นก็บอกนี่น่าว่าเป็นเรื่องของความรู้สึกมากกว่า
แต่เจ็บจัง ฉันกดท้องนั่งคู้ตัว ร่างสั่นขึ้นมาเอง น้ำตาร่วงเฝาะ ๆ ฉัน
อาจตายทั้งอย่างนี้ อาจตายอย่างเดียวตายในที่ที่ไม่มีใครรู้จักฉัน

“คุณอัน คุณอัน”

ในเวลาแบบนี้ มีชื่อนี้เพียงชื่อเดียวที่ฉันผลอเรียกหา

“ช่วยด้วย คุณอัน”

ตอนที่ฉันพูดเหมือนเค้นเสียงผ่านฟันซึ่งขบกันแน่น ฝนปล้น
หยุดสนิท ฉันตกใจเงยหน้ามอง ก็เห็นคนสวมกางเกงยีนยีนได้ พอ

เงยมองสูงขึ้นไปอีก ก็เจอเด็กหญิงกางร่มที่ปลิวไปของฉันอยู่ ฉันเคยเห็นเสื้อยืดสีชมพูอมส้มและผมยาวนี้มาก่อน น่าจะเป็นเด็กคนที่เคยเห็นก่อนหน้านี้ เธอเบิกตาโตเมื่อเห็นฉันร้องไห้

ทำไมเด็กคนนี้เข้ามาหาฉันล่ะ คราวก่อนเรียกตั้งหลายหนยังไม่ยอมเดินมา ทำไมถึงเข้ามาหาเอาตอนนี้

เด็กหญิงเอียงคอนิดๆ แล้วลูบท้อง ปากขยับเหมือนถามอะไรบางอย่าง แต่ไม่มีเสียงออกมา เธอพูดไม่ได้อย่างนั้นหรือ ฉันสังเกตเด็กหญิงโดยไม่ได้ตั้งใจ พอเห็นข้างใต้แขนเสื้อยืด ฉันถึงกับกลั้นหายใจชั่วขณะ เพราะเหมือนจะเห็นรอยคุ้นตาแฉะๆ

ความเจ็บปวดรุนแรงเมื่อครู่ค่อยๆ ทุกเลาลง ฉันเช็ดน้ำตาแล้วพูด
“อ๊ะ...เธอคนนี้นี่ จะ...ฉันไม่เป็นไร”

เด็กหญิงพยักหน้า ดูเหมือนฟังได้ยิน

“เอ่อ ขอขอบคุณนะ”

เด็กหญิงกางร่มให้ฉันคนเดียว ดูเหมือนไม่มีร่มของตัวเองเลย เบียดชก พอมองร่างเบียดปอน ฉันถึงเห็นว่าเด็กหญิงดูมอมแมมมาก คอเสื้อเลอะจนกลายเป็นสีน้ำตาล แขนและชายเสื้อเปียกรุ่ม กางเกงยีนก็มีสภาพไม่ต่างกัน รองเท้าผ้าใบเก่าโทรม แถมยังไซส์ไม่พอดีอีก ส่วนผมไม่ใช่ไว้ยาว แต่ไม่ได้ตัด

เธอคงเห็นว่าฉันไม่มีสีหน้าเจ็บปวดแล้ว เลยวางร่มตรงหน้าแล้วเตรียมจะจากไปอย่างไม่มีร้อ ฉันรีบคว้าชายเสื้อเอาไว้ แล้วพูดโดยไม่ปล่อยมือ “เดี๋ยวก่อน เดี่ยว” เด็กหญิงสะดุ้งเหลียวกลับมามองฉัน

“อ๊ะ คือว่า ฉันอาจเจ็บจนขยับตัวไม่ได้ขึ้นมาอีก คือว่า...ช่วยไปส่งที่บ้านหน่อยนะ!”

ฉันพยายามพูดสุดชีวิต เพราะรู้สึกว่าจะแยกกันตรงนี้ไม่ได้

“จริงด้วย เมื่อกี้ฉันซื้อเนื้อมาเยอะเกินกินไป กินไม่หมดหรอก

ช่วยกินด้วยกันหน่อยได้ไหม ชอบสเด็กหรือเปล่า ฉันย่างเนื้ออร่อยมาก
เลยนะ”

เด็กหญิงทำหน้าที่เกร็งที่ข้อ ขยับปากพูดแต่ไม่มีเสียงออกมา

“ได้ใช่ไหม ชอบคุณนะ ฉันไปกินเถอะ บ้านอยู่บนยอดเนินนี้
เองนะ”

ฉันฉวยโอกาสที่เด็กหญิงถ่ายทอดความคิดตัวเองไม่ถนัด พา
เธอกลับบ้านแบบกึ่งมัดมือชก

เมื่อถึงบ้าน ฉันเตรียมอ่างอาบน้ำทันที เด็กหญิงยืนที่ตรงโถง
หน้าบ้านด้วยสีหน้าซีดเผือด แต่ฉันทำเป็นไม่เห็น ถ้าเธอทำท่าอยาก
กลับบ้าน ฉันจะพูดว่า “อยู่อีกหน่อยนะ ฉันอาจปวดท้องขึ้นมากก็ได้”
รั้งตัวไว้ ตอนที่ร่อนน้ำเสร็จ ฉันจูดมือบอกว่า “ไปแช่ตัวกัน” เด็กหญิง
ส่ายหน้าไม่ยอม “ถ้าเธอเป็นหวัดเพราะฉันละแยะเลย” แล้วจูงกิ้งลาก
เธอไปบริเวณเปลี่ยนเสื้อผ้า ฉันทำหน้าที่ยิ้มแย้มไม่ให้เด็กหญิงกลัว แต่
เบื้องหลังใบหน้ายิ้ม ฉันคิดว่าตัวเองนี่บ้าบอจริงๆ ฉันพยายามเก็บ
แมวมมาเลี้ยง ไมลี ไม่ใช่แบบนั้น ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ความหวังดีล้วนๆ
ใช่ไหมล่ะ

“แช่ตัวกันเถอะ ฉันหนาวแทบตายแล้ว”

เด็กหญิงยืนตัวแข็งอยู่หน้าประตูตรงบริเวณที่เปลี่ยนเสื้อผ้า
ฉันถอดเสื้อผ้าต่อหน้า โยนเสื้อยืดและกางเกงยีนที่มีน้ำหยดตุงๆ เข้า
เครื่องซักผ้าจนเหลือแค่ชุดชั้นใน พอเหลียวมองก็เห็นเธอกำลังหายใจ
ปลายสายตาอยู่ตรงท้องของฉัน รอยแผลชัดเจนอยู่เหนือสะดือราว
ห้าเซนติเมตร เด็กหญิงจ้องเขม็ง ฉันจึงชี้แผลแล้วหัวเราะแหยๆ

“แผลนี้ ฉันโดนแทงนะ มีดเสียบเข้าให้”

ฉันเป็นคนถือมีดอาละวาดจะฆ่าให้ตาย มีดจมน้ำที่ท้องฉัน ไม่ได้
เฉียวว่างคนคนนั้นเป็นแผลแม่แต่นิด

“มีเหตุหลายอย่างนะนะ ว่าแต่เรามาอาบน้ำกันดีกว่า”

เด็กหญิงเตี้ยกว่าฉันเล็กน้อย ได้กลืนเหม็นหนึ่งเมื่อเข้าใกล้ ผมก็มันเยิ้ม

“หน้าตาน่ารักขนาดนี้ทั้งที่ ไม่ดูแลใส่ใจตัวเองถือเป็นความผิดนะ เป็นความผิด”

ลงอ่างด้วยกันแล้วช่วยขัดถูให้สะอาดเอี่ยมเลยดีกว่า ตอนฉันแตะเสื้อผ้า เด็กหญิงบิดตัวเหมือนขัดขึ้น แต่ดูออกว่ายังๆอยู่ คงเพราะเป็นห่วงแผลของฉัน ฉันจับเธอถอดเสื้อยืด แล้วก็จ้องจนพูดไม่ออก

รอยฟกช้ำกระจายอยู่ทั่วร่างผมจนกระดูกซี่โครงปูดโปนอย่างกับเป็นลวดลาย เด็กหญิงเอี้ยวตัวเหมือนจะปกปิดร่างกาย แต่แผ่นหลังก็มีรอยฟกช้ำเช่นกัน

ครู่ก่อนเหมือนฉันเห็นรอยฟกช้ำใต้แขนเสื้อ แล้วก็มองไม่ผิดจริงด้วย ว่าแต่รอยเยอะเยอะนี้มันอะไรกัน โดนทำร้ายแค่ครั้งสองครั้งไม่ฟกช้ำแบบนี้หรือ ร่างกายนี้ต้องเผชิญความเจ็บปวดเป็นประจำชัดๆ

“เธอ...โดนทารุณจริงด้วย...ใช่ไหม”

ฉันหลุดปากถามแล้วนึกเสียใจทันทีว่าไม่น่าเลย คำถามแบบนี้ไม่เข้าท่า เป็นดังคาด เด็กหญิงเปลี่ยนสีหน้าทันที ตามด้วยเปิดประตูออกไปเหมือนหลบหนีจนได้ยินเสียงกระแทกเปิดปิดประตูเลื่อน ฉันรีบร้อนจะไล่ตามไป ก่อนจะรู้สึกตัวว่าสวมแค่ชุดชั้นในจนต้องเดาะปาก “บัดโธ่” ขณะจะปาของในมือใส่พื้นระบายอารมณ์ ฉันก็รู้ตัวเสียก่อนว่านั่นคือเสื้อยืดของเด็กคนนั้น เลยกำไว้แน่น แต่ก็ถือได้กลิ่นเหม็นหนึ่งแล้ว ฉันจ้องมองเสื้อยืดกลางพุดพิมพ์

“แกมยังเป็นเด็กผู้ชายด้วยหรือนี่...”

ร่างบางจนเห็นกระดูกเป็นร่างของเด็กผู้ชาย หน้าตาสะสวยและ

ผมยาวทำให้มองพลาดไป ฉันลืมนึกเสียสนิทว่าตัวเองไม่ใช่คนช่างสังเกตขนาดนั้น

แต่เสื้อผ้าที่ไม่ได้รับการดูแลเลยและรอยฟกช้ำทั่วร่างนั้น เด็กคนนั้นโดนทารุณไม่ผิดแน่ ควรทำอะไรดี สถานการณ์แบบนี้ควรแจ้งตำรวจหรือเปล่า ฉันทอดสายตามองเสื้อผ้าที่ยังมีไออุ่นหลงเหลืออยู่พลางครุ่นคิด คงมีเด็กจำนวนมากได้รับความช่วยเหลือเมื่อตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ฉันรู้ว่าบางกรณีเด็กกลับเจอชะตากรรมที่เลวร้ายกว่าเดิมเมื่อคนนอกยื่นมือเข้าช่วย อีกอย่าง ฉันไม่มีข้อมูลอะไรเกี่ยวกับเด็กคนนั้นเลย

ฝนตกปรอยๆ นี่ฉันเชื่อเชิญอะไรเข้ามากันแน่ ฉันจ้องมอง
เสื้อยืดในมือหนึ่ง

กดลอจอ่าน